

Toch thuis.

„t Zou u niet meevallen. 'k Heb een pensioentje.”

Even kwam d'r trots boven.

„Wel een net boeltje. 'k Heb een beste man gehad, maakte nooit misbruik van sterke drank, hij was voor vast bij de gemeente.”

„Hoe lang is ie al dood?” vroeg de water- en vuurvrouw.

„La's kijken. 't Wordt vijf December acht jaar.”

„Ook een lolletje op Sinterklaas,” spotte Janus.

„Heb-ie z'n portret bij de hand, Aal?” vroeg ze op een toon, of ze niets gehoord had.

„Heb ie nog weleens beet gehad later?” plaagde Janus, die 't land had, omdat er van zijn gezegde geen notitie genomen werd, ook niet door de meisjes.

„Hou je bek,” snauwde Aal, dat Aai d'r nijdig aankeek. Aal gaf 't portret. 't Oudje veegde er even over met den punt van d'r boezelaar, keek zelf eerst en gaf het toen over.

„Dat is ie, toen was ie vijf en veertig.”

De vrouwen moesten het allemaal zien.

„Een flink manspersoon, hè?” vroeg 't oudje met trots.

„'t Is wat, as je op die leeftijd alleen blijft. 'k Weet 't van m'n zuster,” zei de buurvrouw.

„Zeg u dat wel,” zuchtte ze en schudde met iets van vertwijfeling het hoofd. Toen zocht ze beverig d'r zakdoek en begon d'r neus te snuiten.

„Laten we nou niet gaan zitten lammenteren,” zei Aai norsch, „kom Aal, schenk nog 's in.”

„Maggen we nou effen binnen kommen,” schreeuwde kleine Piet opeens om den hoek, „je heb 't beloof.”

„Effen dan,” zei vader.

Daar kwamen ze alle vier binnen, keken begeerig wat er op de tafel lag, gingen er met de ellebogen wijd uit bij zitten.

„Wat zeg ie van me kroost,” lachte Aal, die de glaasjes ook in d'r hoofd ging voelen; maar toen de kinderen dadelijk krijschend om Opoe's glaasje vochten, bekte ze: „Toe duvel een eind op zij. Ga maar bij de ouwe zitten. Ze zal je wat vertellen, „nietwaar moeder?”

Het oudje antwoordde niet, keek schuw en bang.

„'k Wil niet bij Opoe. Ze is niet goed in d'r hoof, ze doet zoo eng,” zei Piet.

„Wil je je brutale bek eens houden,” riep Aal. Ze schaamde zich voor d'r kennisjes. „Ga daar zitten, of je gaat regelrecht naar je nest, wat zal me nou overkomen. Ast-er menschen zijn, denken ze dadelijk, dat ze alles maggen doen.”

Met tegenzin drongen ze om Opoe heen.

„Je bent mijn kereltje,” zei Opoe goeig tegen Ger; die schapen konden er toch niets aan doen, dat ze in zoo'n onbehouden boel opgroeiden. Maar Ger zette een keel op.

„Potverdori,” stootte Aal uit en liep er heen.

„La ze goddome toch d'r gang gaan. Rij ze toch niet zoo na, wat motten ze nou ook allemaal bij die ouwe doen.”

„Kommandeer je hond en blaf zelf,” ruziede Aal nijdig, „jij wou die apen binnen hebben en...”

„La ze klessen,” zei Janus ter zijde.

„Klessen, klessen, mot je nog 's zeggen,” schreeuwde Aal, die 't verstaan had, „dach-ie, dat 'k me voor kwaaië meid liet gebruiken!”

„Ach, mensch, stik,” zei Aai suffig.

De kinderen snoepten intusschen stilletjes de suiker uit de glaasjes.

Toen werd het Opoe te erg.

„Wel te rusten,” zei ze „'t wordt m'n tijd” en zonder te durven groeten, verdween ze gauw.

Achter stond ze te tollen op d'r beenen van al dat ruwe gedoe.

„Arend; Arend,” dacht ze, toen ze te bed lag, „moest je me nou toch eens kunnen zien. Je keerde je in je graf om.” Maar morgen ging ze weg, morgen, zonder mankeeren. Zóó werd ze nog gek. Dat was geen leven. Al stond nou de heele boel op z'n kop, morgen aan den dag ging ze. En even kwam er iets van verlichtenden jubel in d'r, dat ze nou morgen weer vrij zou zijn, knus in d'r eigen huisje en 't nette hofje bij d'r buurtjes, heerlijk alleen d'r eigen baas. Bijna kon ze het zelf niet gelooven, dat het heusch weer zoo zou worden als vroeger.

Toen ging er plots een schok van schrik door d'r heen: